

Vady řízení

Založí-li soud své rozhodnutí na závěru o neunesení důkazního břemene, aniž předtím účastníkovi, přítomnému při jednání bezvýsledně poskytl řádné poučení podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř., pak zatíží řízení vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 3488/2010, ze dne 28.8.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně R. J. Slovakia, s. r. o., se sídlem ve S., zastoupené JUDr. Z.H., advokátem, se sídlem ve Z., proti žalované K., spol. s r. o., se sídlem ve S.M., zast. Mgr. M. Ch., advokátem, se sídlem v B., o zaplacení částky 711.536,20 Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 11 Cm 159/2001, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. dubna 2010, č. j. 8 Cmo 315/2005-198, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. dubna 2010, č. j. 8 Cmo 315/2005-198, se zrušuje a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. května 2005, č. j. 11 Cm 159/2001-61, uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 711.536,20 Kč s úrokem z prodlení tam uvedeným (výrok pod bodem I) a rozhodl o nákladech řízení (výrok pod bodem II).

Soud prvního stupně zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 17. dubna 2000 se společností R.J. a. s. se sídlem ve V. (dále jen „dodavatel“) tzv. smlouvu o výhradním dovozu, obsahující závazek dodavatele dodat žalobkyni na Slovensko své výrobky a závazek žalobkyně distribuovat tyto výrobky na Slovensku za konkrétně dohodnutých podmínek s tím, že přepravu zboží si obstará sama. Objednávkou ze dne 1. září 2000 si žalobkyně u dodavatele objednala zboží - alkoholické nápoje; dopravu měla zajistit žalovaná. S ní měla žalobkyně uzavřenu rámcovou smlouvu o obstarání přepravy zboží, na jejímž základě dne 1. září 2000 učinila vůči žalované zasilatelský příkaz na obstarání přepravy zboží z České republiky na Slovensko a žalovaná téhož dne příkaz potvrdila. Přepravu žalovaná obstarala tak, že jejím provedením pověřila příkazem ze dne 31. srpna 2000 podnikatele M. - J. K.. Dne 4. září 2000 bylo zboží naloženo u dodavatele ve Vizovicích a procleno na celnici v Napajedlech, hranice se Slovenskou republikou však nepřekročilo, neboť bylo spolu s vozidlem nezjištěným pachatelem odcizeno. Dodavateli vznikla škoda spočívající v „hodnotě“ zboží ve výši 465.452,- Kč, kterou mu nahradila pojišťovna žalované, a škoda spočívající v tom, že mu nevznikl nárok na vrácení zaplacené spotřební daně ve výši 497.489,- Kč a daně z přidané hodnoty ve výši 214.047,20 Kč; tu pojišťovna nahradit odmítla s odůvodněním, že za ni žalovaná neodpovídá. Dodavatel uplatnil nárok na náhradu této škody vůči žalobkyni, ta jeho výzvě vyhověla a dne 4. září 2001 mu zaplatila částku 711.536,20 Kč.

Soud prvního stupně dovedl, že v příčinné souvislosti s tím, že žalobkyně nesplnila povinnost vyvézt zboží nejpozději do 48 hodin od jeho převzetí na Slovensko, zanikl nárok dodavatele vůči státu na vrácení zaplacené spotřební daně a daně z přidané hodnoty, dodavateli tak vznikla škoda a žalobkyni v souladu s článkem IV odst. 3 smlouvy o výhradním dovozu, kterou posoudil jako smlouvu inominátní, a s ustanovením § 373 obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) vznikla objektivní povinnost k náhradě této škody, pod níž je třeba zahrnout též náklady vynaložené na spotřební daň a daň z přidané hodnoty, které by při řádném splnění smluvních závazků byly dodavateli vráceny.

Smlouvu uzavřenou mezi žalobkyní a žalovanou soud prvního stupně vyhodnotil jako smlouvu zasilatelskou podle ustanovení § 601 a násl. obch. zák. a usoudil, že žalovaná při sjednávání přepravní smlouvy nepostupovala s náležitou odbornou péčí, jak jí ukládá ustanovení § 603 odst. 1 obch. zák., jestliže si neověřila skutečnou totožnost dopravce (pravost jím předložených dokladů) a přepravu svěřila neproověřenému dopravci, který se ukázal být podvodníkem; v důsledku toho pak žalobkyně nemohla dostát svým závazkům vůči dodavateli. Soud prvního stupně uzavřel, že úhradou předmětné částky dodavateli žalobkyně plnila svůj závazek k náhradě škody a tímto plněním jí vznikla škoda a tudíž nárok na její náhradu vůči žalované.

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací rozhodl k odvolání žalované nejprve rozsudkem ze dne 6. března 2007, č. j. 8 Cmo 315/2005-108, jímž změnil rozsudek soudu prvního stupně a žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaná svou povinnost podle ustanovení § 603 odst. 1 obch. zák. neporušila. Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně shledal tento závěr nesprávným a rozsudkem ze dne 22. dubna 2009, č. j. 32 Cdo 241/2009-143, rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud nato rozsudkem ze dne 13. dubna 2010, č. j. 8 Cmo 315/2005-198, rozsudek soudu prvního stupně v přisuzujícím výroku ve věci samé znovu změnil tak, že žalobu zamítl, a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud zdůraznil, že založila-li žalobkyně uplatněný nárok na své povinnosti vůči dodavateli vyplývající ze smlouvy o výhradním dovozu, vyvézt výrobky nejpozději do 48 hodin od jejich převzetí za hranice České republiky, pak existence tohoto nároku je závislá především na posouzení platnosti uvedené smlouvy. Z této smlouvy zjistil, že v jejím článku V odst. 2 se smluvní strany dohodly, že smluvní výrobky budou dodávány za ceny uvedené v ceníku výrobků dodavatele, který je přílohou č. 1 a nedílnou součástí této smlouvy. Odvolací soud zdůraznil, že smlouva obsahující takovou přílohu mu přes výzvu předložena nebyla a žalobkyně uvedla, že smlouva byla podepisována bez příloh a ceník byl mezi smluvními stranami dohodnut následně. Dovodil, že žalobkyně tím, že nepředložila nedílnou součást smlouvy, neprokázala existenci smlouvy, podle níž měla být povinna zaplatit dodavateli vzniklou škodu, a neunesla tak důkazní břemeno k tvrzení o vzniku škody. Zároveň usoudil, že tvrzením o tom, že smlouva byla podepisována bez příloh, žalobkyně popřela existenci dohody o ceně, jak je popsána v článku V odst. 2 smlouvy, a popřela tedy vznik této smlouvy. Odvolací soud se ztotožnil s posouzením smlouvy o výhradním dovozu jako smlouvy inominátní a zdůraznil, že podle ustanovení § 269 odst. 2 obch. zák. taková smlouva vyžaduje dostatečně určité určení předmětu závazků, tedy i ceny, je-li, tak jak je tomu i v tomto případě, ze smlouvy zřejmé, že je sjednáno úplatné plnění. Na základě toho uzavřel, že nevznikla-li smlouva o výhradním dovozu, pak nemohla žalobkyni vzniknout povinnost uhradit dodavateli částku, jejíž náhrady se po žalované domáhá.

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně dovoláním, výslovně ve všech jeho výrociích, podle obsahu však pouze ve výroku o věci samé, odkazujíc co do jeho přípustnosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) a co do důvodů na ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) a b) a § 241a odst. 3 o. s. ř.

Dovolatelka především vytkla odvolacímu soudu, že v rozporu s ustanovením § 120 odst. 1 věty druhé o. s. ř. neprovedl navržené důkazy výslechem svědků, ačkoliv by jimi mohla být prokázána existence smlouvy o výhradním zastoupení, o jejich neprovedení ani nerozhodl a svůj postup neodůvodnil. Vadou měl odvolací soud zatížit řízení též tím, že v rozporu s ustanovením § 126 odst. 3 části věty třetí za středníkem o. s. ř. při výslechu svědka RNDr. L. Č. nepřipustil několik dovolatelkou položených otázek a ani tento postup nikterak nezdůvodnil.

V rovině právního posouzení dovolatelka zpochybnila závěr odvolacího soudu, že nebyla-li ve smlouvě o výhradním dovozu sjednána cena, pak tato smlouva nevznikla. Argumentovala, že se jedná o tzv. rámcovou smlouvu a skutečnost, že v ní nakonec nedošlo k dohodě o cenových podmínkách pro

jednotlivé smlouvy, ačkoliv to strany v textu smlouvy deklarovaly, neznamená, že tato rámcová smlouva neexistuje; i bez dohody o cenách tato smlouva stanoví pravidla vzájemného obchodního vztahu, zejména dodací paritu, závazný termín pro splnění objednávky, splatnost ceny, sankční ustanovení a též povinnost dovozatelky vyvézt výrobky do 48 hodin na smluvní území. Dovolatelka vyjádřila názor, že tak uzavřeli s dodavatelem smlouvu, v níž dostatečně určili předmět svých závazků. S odkazem na ustanovení § 269 odst. 3 věty první obch. zák. zdůraznila, že smlouva o výhradním dovozu předpokládá, že mezi jejími stranami bude docházet k dodatečnému určení obsahu závazků formou jednotlivých objednávek a jejich akceptace. Skutečnost, že cena zboží pro jednotlivý obchod uskutečněný podle smlouvy o výhradním dovozu, včetně předmětného obchodního případu, byla sjednána následně až po uzavření smlouvy o výhradním dovozu, nemůže vést k závěru, že smlouva o výhradním dovozu nebyla uzavřena. Dovolatelka má za to, že prokázala existenci smlouvy o výhradním dovozu obsahující povinnosti, jejichž porušením došlo ke vzniku škody, a prokázala i existenci „jednotlivé smlouvy“, neboť prokázala existenci své objednávky ze dne 1. září 2000, která byla dodavatelem akceptována a zboží bylo pro ni dne 4. září 2000 naloženo.

Dovolatelka navrhla, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření navrhla, aby dovolání bylo zamítnuto. Má za to, že vytýkané procesní vady nemohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. V otázce právního posouzení se ztotožnila se závěry odvolacího soudu a poukázala na to, že v článku II odst. 1 smlouvy o výhradním dovozu, v němž se strany dohodly na obsahu písemných objednávek, není o ceně zmínka. Má za to, že následně sjednaný ceník pro všechny dodávky nebo zvláštní ujednání o ceně pro každou objednávku zvlášť by bylo s uvedeným smluvním ujednáním v rozporu. Vyjádřila názor, že pokud je ve smlouvě uvedeno, co je její nedílnou součástí, pak absence podstatné části smlouvy její neplatnost způsobuje, a dohoda o ceně věci nebo dohoda o tom, že určitá část smlouvy může být určena dodatečně, k podstatným částem smlouvy patří.

Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení), při splnění podmínek povinného zastoupení předepsaných ustanovením § 241 o. s. ř., Nejvyšší soud dovodil, že dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé.

Nejvyšší soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí odvolacího soudu, jsa přitom v zásadě vázán uplatněnými dovolacími důvody, včetně toho, jak je dovolatelka obsahově vymezila (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Odvolací soud smlouvu označenou jako smlouvu o výhradním dovozu správně posoudil jako smlouvu inominátní. Nepostřehl však, a proto jeho právní posouzení nemohlo být správné, že podle obsahu se jedná o takovou inominátní smlouvu, pro niž se v obchodním styku a v právní praxi vžilo označení „rámcová smlouva“.

Dovolatelka sice pojila v žalobě, jak zdůrazňuje odvolací soud, svůj závazek vůči dodavateli s porušením článku IV odst. 3 smlouvy o výhradním dovozu, uplatněný nárok však v této otázce dovozovala ze skutku vylíčeného tak (srov. § 79 odst. 1 větu druhou o. s. ř.), že podle této smlouvy uplatnila dne 1. září 2000 objednávku na dodání zboží v celkové „hodnotě“ včetně DPH a spotřební daně 1.086.988,60 Kč a že dodavatel podle této objednávky plnil. Uplatněný nárok byl (v části týkající se odpovědnosti dovozatelky za škodu) vymezen těmito skutkovými tvrzeními, nikoliv způsobem, jakým byl takto tvrzený skutkový základ nároku v žalobě (nepřesně) právně kvalifikován. Posouzení povahy smlouvy o výhradním dovozu a vztahu mezi ní a navazujícím jednáním jejích stran (tj. objednávkou zboží a její akceptací), jakož i z toho plynoucí závěr o tom, které z dovolatelkou

vyličených jednání vlastně založilo (resp. bylo způsobilé založit) její závazek vůči dodavateli, je již otázkou právního posouzení. Žalobce není povinen uplatněný nárok právně kvalifikovat (stipulovat), a pokud tak učiní, soud takovým právním posouzením vázán není a je na něm, aby správně posoudil věc z hlediska právního; platí zde zásada „iura novit curia“. Bylo základním pochybením odvolacího soudu, jež předurčilo též nesprávnost navazujících úvah, jestliže při hodnocení, které skutečnosti jsou právně významné pro rozhodnutí sporu, vycházel z dovolatelčiny právní argumentace vztahující vznik porušeného závazku vůči dodavateli k samotné smlouvě o výhradním dovozu a podcenil právní význam tvrzení o tom, že na základě této smlouvy byla učiněna objednávka zboží, podle níž dodavatel plnil.

Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi vysvětlil, že tzv. rámcová smlouva (právní doktrína užívá též označení „normativní smlouva“) nezakládá závazkový vztah, pohledávky a závazky smluvních stran z ní tudíž nevznikají. Význam rámcové smlouvy spočívá v tom, že strany tam, kde předpokládají dlouhodobější obchodní vztah, stanoví jejím prostřednictvím základní pravidla, jimž budou podléhat všechny konkrétní (tzv. realizační) smlouvy na jejím základě v budoucnu uzavřené, nebude-li v té či oné realizační smlouvě ujednáno jinak. Rámcová smlouva tak nemá jiný význam (jinou funkci), než že stanoví smluvní podmínky následně uzavíraných konkrétních, realizačních smluv, tj. v tom či onom rozsahu předurčuje jejich obsah. Při vzniku realizační smlouvy (např. smlouvy kupní) uzavřené na základě rámcové smlouvy se tedy v rozsahu, v němž strany nesjednaly v realizační smlouvě jinak, stávají pravidla (smluvní podmínky) sjednaná v rámcové smlouvě součástí obsahu realizační smlouvy [srov. např. rozsudek ze dne 28. května 2008, sp. zn. 32 Odo 629/2006, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck (dále též jen „Soubor“), pod číslem C 6477, rozsudek ze dne 22. září 2009, sp. zn. 23 Cdo 1888/2007, uveřejněný v Souboru pod číslem C 7798, rozsudek ze dne 28. června 2011, sp. zn. 32 Cdo 24/2010, veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu, a usnesení ze dne 28. března 2012, sp. zn. 23 Cdo 4445/2011, a ze dne 27. června 2012, sp. zn. 32 Cdo 1685/2012, rovněž in www.nsoud.cz]. Právní skutečností, z níž vzniká závazkový vztah jako právní vztah obsahující právo věřitele na plnění (pohledávku) a odpovídající povinnost dlužníka splnit závazek (srov. §§ 489 a 490 obč. zák.), je teprve realizační smlouva.

Rozsah, v jakém smluvní strany v rámcové smlouvě sjednají základní pravidla (předurčí obsah na jejím základě uzavřených realizačních smluv), závisí pouze na jejich vůli. Nesjednání té či oné otázky v rámcové smlouvě totiž vzhledem k její podstatě a funkci nemá jiný důsledek než ten, že tato otázka, je-li pro vznik příslušné realizační smlouvy podstatná (jde o obligatorní náležitost takové smlouvy), musí být sjednána v realizační smlouvě. Ze skutečnosti, že určitá otázka není v rámcové smlouvě upravena, proto nelze dovozovat závěr o nedostatečném určení předmětu závazků smluvních stran ve smyslu ustanovení § 269 odst. 2 věty druhé obč. zák. a tudíž o tom, že tato smlouva nebyla uzavřena (nevznikla) [srov. obdobně již citovaný rozsudek sp. zn. 32 Odo 629/2006, v němž se Nejvyšší soud vyjadřoval k rámcové smlouvě, v níž nebyl sjednán předmět prodeje (zboží) ani kupní cena].

Popsané závěry se v plné míře uplatní též v souzené věci. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně (ze kterých odvolací soud zjevně vyšel, byť to výslovně nezdůraznil) totiž vyplývá, že předmětem smlouvy o výhradním dovozu (podle prohlášení v jejím článku I odst. 1 a též podle jejího dalšího obsahu) byla úprava obchodních podmínek, za nichž bude dovolatelka od dodavatele kupovat zboží, jeho výrobky, a distribuovat je na území Slovenské republiky, přičemž jednotlivé dodávky měly být uskutečňovány na základě písemných objednávek. Je třeba přisvědčit dovolatelce, že v části upravující podmínky prodeje zboží se jedná o rámcovou smlouvu předurčující obsah jednotlivých realizačních kupních smluv, uzavíraných tak, že na základě objednávky dovolatelky dodavatel poskytne objednané plnění.

Z té skutečnosti, že smluvní strany projevíly ve smlouvě o výhradním dovozu vůli sjednat v ní též

ceny zboží, odkazem na ceník dodavatele v příloze, avšak odsouhlasený ceník ke smlouvě při jejím uzavření nepřipojily a cenu zboží tak v této smlouvě nakonec nesjednaly, lze dovozovat pouze tolik, že cena zboží nebyla v rámcové smlouvě sjednána, nikoliv že rámcová smlouva nebyla uzavřena. Uvedený rozpor v projevu vůle pak nemůže vést ani k závěru o neplatnosti smlouvy pro nesrozumitelnost (§ 37 odst. 1 obč. zák.), především proto, že jej lze odstranit výkladem (nepřipojením ceníku ke smlouvě strany projevily oproti původnímu úmyslu vůli cenu nesjednávat); srov. závěry Ústavního soudu, vyjádřené např. v nálezu ze dne 14. dubna 2005, sp. zn. I. ÚS 625/2003, uveřejněném pod číslem 84/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, které se promítly též v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu (srov. např. rozsudky ze dne 27. března 2008, sp. zn. 26 Cdo 2317/2006, a ze dne 27. dubna 2011, sp. zn. 23 Cdo 1212/2010, oba in www.nsoud.cz), podle nichž základním principem výkladu smluv, reflektujícím autonomii smluvních stran a společenskou a hospodářskou funkci smlouvy, je prioritou výkladu, který nevede k závěru o neplatnosti smlouvy, je-li takový výklad možný.

S argumentací žalované stran závaznosti ujednání o obsahu objednávek se ztotožnit nelze. Obchodní podmínky sjednané v rámcové smlouvě mají subsidiární povahu, úprava určité otázky v ní obsažená tedy nebrání tomu, aby dodatečně, nejpozději v realizační smlouvě na jejím základě uzavřené, byla tato otázka sjednána jinak.

Smlouvou obsahující závazek, jehož porušením měla vzniknout dodavateli škoda, mohla být pouze příslušná kupní smlouva. Vznikem této smlouvy a otázkou, zda tato smlouva obsahovala tvrzený závazek dovolatelky vůči dodavateli, tj. zda byl tento závazek obsažen v rámcové smlouvě či nikoliv, se odvolací soud - v důsledku nesprávného posouzení povahy smlouvy o výhradním dovozu - dosud nezabýval.

Z důvodů shora vyložených neobstojí ani druhý ze závěrů, na nichž je založeno napadené rozhodnutí, totiž že nepředložila-li dovolatelka ceník, jenž by byl přílohou smlouvy o výhradním dovozu, pak neunesla důkazní břemeno k tvrzení o vzniku škody. Jestliže mohla být kupní cena zboží (posléze odcizeného) sjednána i jinak než v ceníku dodavatele tvořícím součást rámcové smlouvy, např. dodatečným odsouhlasením ceníku či až v příslušné kupní smlouvě, pak skutečnost, že dovolatelka nepředložila ceník, jenž by byl přílohou smlouvy o výhradním dovozu, sama o sobě závěr o neunesení důkazního břemene stran neopodstatňuje. S neprokázáním skutečností umožňujících závěr o existenci smlouvy (o jejím vzniku) se ostatně logicky pojí závěr o neunesení důkazního břemene stran existence závazku z této smlouvy, jenž měl být porušen, nikoliv se vznikem škody.

Rozhodnutí odvolacího soudu tak spočívá na nesprávném právním posouzení věci a dovolací důvod stanovený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. byl uplatněn opodstatněně.

Založil-li pak odvolací soud své rozhodnutí na závěru o neunesení důkazního břemene, aniž předtím (jak vyplývá z obsahu spisu) dovolatelce přítomné při odvolacím jednání bezvýsledně poskytl řádné poučení podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř. (podle něhož zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrhl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy), pak zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 35/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. března 2003, sp. zn. 21 Cdo 1491/2002, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 4, ročník 2003, pod číslem 59) a k níž je dovolací soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti, i když nebyla v dovolání uplatněna (srov. § 242 odst. 3 část věty za středníkem o. s. ř.). Dlužno podotknout, že Ústavní soud takové procesní pochybení shledává ve své rozhodovací praxi za porušení práva na spravedlivý proces (srov. např. nález ze dne 12. února 1998, sp. zn. IV. ÚS 295/96, uveřejněný pod číslem 21/1998 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález ze dne 3. března 2005, sp. zn. III. ÚS 618/04, uveřejněný pod číslem 44/2005 též

Sbírky, a nález ze dne 3. října 2006, sp. zn. I. ÚS 212/2006, uveřejněný pod číslem 177/2006 tamtéž).

Opodstatněná je též dovolací výtka, že odvolací soud se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s tím, proč nevyhověl důkazním návrhům dovolatelky. Takový postup je soud povinen odůvodnit vždy, jak mu výslovně ukládá ustanovení § 157 odst. 2 věty první o. s. ř., tím spíše pak tam, kde založil své rozhodnutí na závěru o neunesení důkazního břemene. Nedostojí-li soud této povinnosti, pak jeho rozhodnutí trpí v tomto ohledu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a řízení je zatíženo vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2000, sp. zn. 20 Cdo 1045/1999, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 1, ročník 2001, pod číslem 14 a rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 40/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Naplněn je tedy též dovolací důvod stanovený v § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.

Důvodnost nelze přiznat námitce, že odvolací soud nepřipustil otázky na slyšeného svědka. Výpověď svědka L. Č., k zjištění jehož věrohodnosti nepřipustěné otázky směřovaly, se vztahovala k otázce, zda smlouva o výhradním dovozu obsahovala ujednání o příslušném závazku dovolatelky, či nikoliv. Jestliže odvolací soud v tomto ohledu žádné skutkové zjištění neučinil, nemohl mít jeho postup při výslechu tohoto svědka vliv na správnost jeho rozhodnutí ve věci.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu není z uvedených důvodů správné, Nejvyšší soud je, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o. s. ř. zrušil, včetně závislého výroku o nákladech řízení [§ 242 odst. 2 písm. b) o. s. ř.], a věc podle ustanovení § 243b odst. 3 věty druhé o. s. ř. vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)